

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJASKA 18 DIN, NEDIJASKA 36 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 10. JANUARJA 1941.

ŠTEV. 18.

Biolog o srečnem življenju

Dr. A. Carrel, svetovno znani biolog, je pred kratkim objavil članek, v katerem daje Amerikancem nekaj nasvetov za srečno življenje. Zares nenavadni so ti nasveti v primeri z ameriškimi pa tudi evropskimi običaji. Toda kako lepo se ujema z nauki vseh velikih katoliških učiteljev duhovnega življenja.

SPLOŠNA LAHKOMIŠLJENOST

Danes večina ljudi vzame svoje življenje preveč na lahkó. Vsak bi si rad naredil iz njega nepretrgan praznik, ki bi bil brez naporov in poln vsakovrstnih užitkov. Toda takšno malomarno in neurejeno življenje močno izpodreda naše moči. Narod, ki hoče biti varen pred notranjimi in zunanji sovražniki, mora biti zares močno utrjen. To pa se ne da doseči s kakimi državnimi denarnimi podporami. Če hočemo, da se bo narod prenovil in okreplil; če hočemo, da nam bo življenje polno resničnega veselja in da bomo prispevali vsaj skromen delež k civilizaciji, moramo sami sebi delati silo in se brezpogojno podvreči strogi disciplini v našem fizičnem, intelektualnem in moralnem življenju.

Brez prave discipline pa ne bo uspeha; kajti samo na ta način se vzbuja v nas vrele energije, ki bi sicer ostali za vedno skriti. Samo takrat se bo v nas nabrala življenjska sila prav do visoke napetosti, če se bomo vztrajno držali določenega reda v izpolnjevanju dolgotrajnih dolžnosti in v borbi proti lenobi. Samo človek, ki dnevno kroti svojo voljo z majhnimi premagovanji, samo tak človek bo mogel vzdržati ob velikih preizkušnjah.

BEG PRED TELESNIMI NAPORI

Cela vrsta praktičnih iznajdb nam je oslabila mišice. V strahu za svoje telesno zdravje se mnogi odločijo, da bodo igrali golf, tenis ali da bodo peš hodili v službo. Toda lenoba po navadi že v nekaj dneh zaduši vse dobre sklepe.

Vendar prav vsi potrebujemo več sonca, več zraka in vetra, več telesnega napora. Razne neprilike so za nas kot udarec z bičem, ki poživlja delovanje celotnega organizma. Vsak tak napor se kaj hitro spremeni v zdravje in energijo.

Nekdaj so mladeniči v Platonovi akademiji razpravljali o politiki in morali. V 13. stol. so mnogi radi prehodili kilometre, samo da so mogli poslušati Tomaža Akvinca. Danes pa mladina dremuje po kinskih dvoranah in išče zabave pri radiju in plesu. In to zapravljanje dragocenega časa v letih, ki so namenjena temeljiti izobrazbi in vzgoji, niti pri starših ne naleti na odpor. Umski zobje nove generacije so nagniti zaradi neuporabe, čeprav socialni in politični problemi niso nikdar tako kričali po rešitvi kot danes.

ČUDOVITA MOČ NRAVNE LEPOTE

Nravnost pa še posebno zahteva disciplin. Nrna lepota je danes na žalost zelo redek pojav, pa kako zelo presenetljiv. Kdor jo ima, temu daje naravnost nezrušljivo energijo in čudovito moč, s katero očara in obvlada vso okolico. Zmaga nad samim seboj sicer ni lahka, toda prav ta zmaga daje šele človeku pravo veselje do življenja. Prav nihče, ki je že občutil krasoto nravnega življenja, se ne bo več zadovoljil z varljivimi užitki, za katerimi hlepi moderni svet.

TREBA JE TROJNE DISCIPLINE!

K tej trojni disciplini pa je predvsem poklicana mladina, up vsakega naroda.

Svoje tehtno razmišljanje zaključuje slavni znanstvenik z besedami:

»Kasno smo odkrili, da mora biti toliko več disciplin v človeku, kolikor manj je je krog njega. Če ne bomo sami znali sebe in svoje otroke prisiliti k urejenemu življenju, bodo kmalu prišli drugi in napravili red.«

Z občnega zbora Društva medicincev

V 15. številki smo prinesli kratko poročilo o volitvah v Društvo slušateljev medicinske fakultete. V naslednjem pa naj bo podano še informativno poročilo z viharne občnega zbora na dan 12. decembra 1940.

DVE AFERI PRED OBČNIM ZBOROM

Letošnji občni zbor bi se bil moral po splošni dosednji praksi vršiti že precej prej, kot se je pa tako, da ni bilo drugače mogoče, kajti posebna revizijska komisija, v kateri so bili protikomunistični medicinci, je morala pregledovati blagajnikovo poslovanje in njegove račune. Ta komisija pa tudi po vsem dolgotrajnem in napornem delu, kajti skrajno naporno je bilo proučiti ves grozni nered in obupno zanemarjanje blagajniške knjige, ni in ni mogla priti na čisto o blagajnikovi neoporečnosti in je svoj uspeh strnila v izjavo, da so blagajniške knjige v tako popolnem neredu in zmedu, da je nemogoče spoznati se v čemerkoli.

Med medicinci pa se novica, da blagajnika obravnava komisija, seveda hitro razve in zlasti nerodno je, če postanejo zaradi tega srditi novinci, ki jih je največ. Ti so še posebno občutljivi za vsako nerednost v denarnih poslih, ker niso še nikdar živeli pod rdečim jermom in sredi rdečih morale. Razen tega se je pa še razvedelo, da je simpatični blagajnik bil tudi že na počitnicah v Bileci, kjer se je bil le preveč marljivo ukvarjal s protidržavnim delom.

Ker bi se pa v takih razmerah, ko so že vrabci čivkali o levičarskem neredu in njih svojevrstni delavnosti, moral vršiti občni zbor in za njim volitve, je bilo pa treba vsaj poskusiti nasprotnika kompromitirati in tudi njega za volitve malo moralno diskvalificirati. V ta namen so si izbrali katoliškega medicince in zaigrali z njim »afero«!

RAZPOLOŽENJE PROTI KOMUNISTOM

Lažno so ga obdolžili, da je spomladi 1940., o priliki potovanja delegatov DSMF na prosluli beograjski »mirovni« kongres, na ljubljanskem kolodvoru izročil policiji društveno podpredsednico in se tako hudo pregrešil proti kolegalnosti in proti »interesom« društva in zraven tega še preprečil odhod predsednikovi ljubici! Fant pa jim je hitro dokazal kako lažno in hudobno obdolžitev in tako so medicinci izvedeli še tretjo alarmantno novico, da namreč levičarsko društvo naše medicine obdoljuje izmišljenih stvari, torej še en razlog več, da je treba tako tiranijo vreči!

SKORAJ ŠEST UR

V četrtek, 12. decembra, je velika dvorana anatomskega inštituta bila že nabito polna. Vsi sedeži in vse stopnice so že bile zasedene, na mnogih stolihi sta se stiskala tudi po dva, dočim so se povsod drugod drejnali vsi oni, ki niso bili prišli že vsaj ob dveh. Kdor je takrat množico v dvorani prešel, je ugotovil, da komunistov nikakor ni bilo toliko kot nas drugih združenih.

Ob pol treh bi se bil moral občni zbor začeti, toda pred dvorano je stopil lanski predsednik Kovač in medicincem sporočil, da se občni zbor še za pol ure odlaga, da dospe odposlanec rektorjev, gospod univ. prof. dr. Božidar Lavrič.

LEVIČARJI POSKUŠAJO ODRI-NITI USODNO VPRAŠANJE

Kot prva točka dnevnega reda je bilo čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora in pa menda tudi sejnih zapisov, ker to sta opravila kar lepo dva »tovariša« po tistem pri miži. Pri tej priliki pa bi se bilo moralo razjasniti veliko in težko vprašanje: kako je namreč z dvema velikima in z še več manjšimi vsotami, za katere ni bilo nikjer nobenih potrdil. Za tem pa bi bil rdeči odbor moral odgovoriti še na drugo, zanj prav tako usodno vprašanje, kako si je namreč drznil plačati stroške za vožnjo na oni zloglasni beograjski kongres — iz društvene blagajne! To je bilo za prireditev, ki jo je sklicala tuja, našemu redu sovražna sila, zato da si pri nas poskusi pripraviti ugodnejši teren za svojo revolucijo!

Komunisti so že vedeli, da jih hočemo na občnem zboru zaradi vseh teh grehov klicati na odgovor, pa so zato menda že prej sklenili, da bodo ta neljuba in usodna vprašanja odrinili med »samostojne predloge« na konec, kjer jih bodo pa lahko zavrnili češ »predlogi« niso bili poprej vloženi v predpisanem roku!

LEVIČARJI PRIDEJO V SMRTNE TEŽAVE

In res je predsednik Kovač poskušal prvega nezaželenega govornika, »obtoževalca« tovariša Polaka, zavrniti, češ, da njegov nastop ni na pravem mestu dnevnega reda.

Takrat pa smo vstali protikomunistični medicinci vsi in enodušno in z vso energijo zahtevali, da se tov. Polaku nemudoma da beseda. Kaj je predsednik sedaj še mogel storiti proti rohneči vox populi? Njegov predsednik je že smrtno bled omahoval na naslonilo svojega predsedniškega stolca. Drugi njegovi odborniški kompanjoni so poskusili z brzim žlobudranjem in z nekaterimi sofizmi napraviti vtis, kot da so ohranili hladnokrvnost in prisotnost duha, torej — na nek način

sugerirati »mladini«, da imajo mirno vest in čiste roke. Vkljub tej piškavi taktiki pa si niso niti najmanj mogli pomagati pred vedno silnejšimi in z vedno hujšo neizprosnoostjo se ponavljajočimi zahtevami nas, protikomunističnih medicincev, naj izjavijo, kam je šlo nad osemsto dinarjev na brucovskem večeru, za katere ni nobenih potrdil, in kako so si upali vzeti denar za beograjski kongres — iz naše kase.

GOVOR BRANILCA VITKA MUSKA

Levičarji so imeli pripravljenega še — odvetnika: Vitka Muska! Ta je imel zanje pripravljen rešilni govor, ki so ga pa morali skrpiti sporazumno, in menda so res že verjeli, da jih bo ta njihov odvetnik s svojimi »spodobnostmi« še rešil in nazadnje še nas blamiral! Toda ta je najprej njim položaj še do zadnjega poslabšal, nato pa še sam sebi nakopal madež, ki si ga bo lahko večno izpiral »pred slovenskim narodom«, kot to tako rad reče — zlorabil je namreč za izrezovanje rdečih poštenjakov iz denarne afere — pleteto do pokojnega velikega Slovenca, univ. prof. dr. Janeza Plečnika.

ZLORABA DR. PLEČNIKOVEGA SPOMINA

Na ta motiv pletete do velikega pokojnika je imel Muske preračun na svoj govor, ko je ob koncu zarohnel: »Tovariši, spomnimo se le na eno, da je namreč pred tednom umrl naš veliki profesor dr. Janez Plečnik. Zato je škandal, če se tu danes napadamo in si očitamo in se pripravljamo!« — Škandal je brez dvoma zagrešil Muske, in še kako velik in grd in podel škandal, namreč zlorabo častitega dr. Plečnikovega spomina za — rešitev komunistov iz škrincev in za podporo ugašajočemu levičarstvu na ljubljanski medicini.

BLAGAJNIŠKA KNJIGA NA POROČNEM POTOVANJU!

Vitko Muske je računal, da se mu bo s tem, da bo pozval medicince k pieteti do velikega pokojnika, posrečilo jih nekako čustveno zvesti — zlasti je menda računal na dekleta — da bi postali manj energični in — manj nevarni. V zatišju »pietetnega« razpoloženja pa bi znali levičarji hudo afero že zadovoljivo likvidirati! Toda kolikor so bili Muskovi računi s smrtjo nelepi in brez primere nepietetni, toliko so bili pa tudi naivni.

Za najhujšo stisko so imeli pripravljen imeniten izgovor, ki je res nekaj edinstvenega: »Saj blagajniške knjige vendar tukaj ni, odnesla jo je tovarišica Kitakova s seboj na poročno potovanje!« Ko so medicinci

ci začeli to senzacionalno objavo, se je dvorana v krohotu stresla.

Toda takoj so skočili člani revizijske komisije na noge in občnemu zboru še enkrat prečitali, kaj so in kaj niso našli v blagajniški knjigi, ko je bila še doma v Ljubljani, in s tem tudi razpršili dvome tistim, ki so si morda le dali sugerirati, da se bo po blagajniški knjigi morda še lahko spravilo v red in skladje. Tako se je tudi ta poizkus porazno končal za levičarje, kakor se konča sploh vsak reševalni poskus s triki, z Muskom ali pa z borno — sugestijo.

SKLEP AFERE — REVIZOR ZADRŽI RAZREŠNICO!

Ker so se med tem že približale pozne ure in bi se bil občni zbor lahko zavlekel prav v noč, smo sedaj, ker smo videli, da je obsodba levičarskega odbora že dobljena stvar, dovolili, da smejo preiti na čitanje odborniških poročil. Poročilo predsednikovo je bilo izredno dolgo in je spet za lep čas zavleklo občni zbor; bilo je polno »delovnih« in »socialnih« fraz, a zelo slabotno in ni zapustilo niti najmanj reklamnega vtisa. Sploh se je opazilo, da so bili vsi levičarski govori nekako neučinkoviti, čemur bo krivo to, da so bili govorniki slabe volje in potrti; zato so pa prešli ti govori v glavnem tudi brez opazk ali posebnega razburjenja. Toda eden od levičarjev je pa le s svojim poročilcem o Univ. zdravstvenem fondu povzročil nemil incident: ni mogel brzdati jezika in je zinil žaljivo o »ljubičevcih« in »stražarjih«. Zaradi tega bi moral na našo gromko

zahtevo iz dvorane. Toda na predsednikovo jadikovanje smo slednjič popustili v toliko, da je smel prečitati še ostanek, a pod pogojem, da se bo omejil na čiste in same podatke, sicer ga bo doletela kruta usoda!

Najvažnejši trenutek občnega zbora je nastopil! Revizor tov. Pajk je stopil pred dvorano; prebral je svoje poročilo, to se pravi ponovil grehe levičarskega odbora, za tem pa razglasil, da blagajniku Bagarju in pa predsedniku ne more dati razrešnice iz utemeljenih razlogov! Levičarji so potrti in brez moči poslušali to razsodbo, — proti njej ni nobene obrambe več!

MI IN LEVIČARJI NA OBČNEM ZBORU PA PRI VOLITVAH

Resnica je, in to tudi vseprek priznavajo, da smo na občnem zboru z naskokom vodili mi, komunisti pa so se umikali v obupni defenzivi in so končno moralno prepričevalno propadli. Druga resnica pa je, da so drugi dan na volitvah zmagali, čeravno samo s petimi glasovi. Toda prvič teh glasov niso dobili oni, pač pa jim jih je prinesla liberalna »Jugoslavija«, katere člani so sli tako rekoč korporativno volit rdečo listo. Če povemo, da so lansko leto liberalci dobili na takrat še samostojni listi 23 glasov, si lahko vsakdo približno predstavlja, koliko glasov so letos prinesli komunistom! Druga skrivnost »uspeha« levičarjev pa je posebni način osvajanja omahljivih deklet, ki pa je tak, da ga lahko uporabljajo samo komunisti.

SHOLASTIČNA IZOBRAZBA ALFREDA LOISYJA

Lani je umrl začetnik modernizma Alfred Loisy. Rojen na kmetih leta 1857. je sedemnajstleten prišel v duhovsko semenišče. Kot sam trdi, je bil zelo pobožen, nagnjen morda k misticizmu, ako tako tolmačimo njegove besede »l'un des adeptes les plus zélés du mysticisme«. Je v tem nekaj podobnosti z Luthrom in drugimi verskimi prevratniki. Podobno kot Luther, se zdi, tudi ni imel solidne izobrazbe v sholastični filozofiji. K temu, se zdi, je doprineslo njegovo subjektivno razpoloženje. Objektivno, hladno sholastično razlaganje je povzročalo pri njem, kot sam pravi, nerazpoloženje in metalo njegovega duha v »neizrekljivo nepopolno«. Svojih semeniških študij ni popolnoma dovršil. Zaradi slabega zdravja so ga poslali v Pariz na katoliški institut, da bi tam nadaljeval študije, a prav zaradi tega slabega zdravja je moral po 3 mesecih opustiti študije v Parizu in se vrniti v Châlons, kjer je bil dvaindvajset let star ordiniran. Hotel je končati še zadnje leto študij, ali spet ga je oviralo slabo zdravje. Njegova filozofsko-teološka izobrazba je ostala nezadostna. To je v zvezi z njegovim subjektivizmom vzrok njegove tragedije. Zaradi težav, ki so mu jih postavili v bibličnih vprašanjih racionalisti in ki jih ni znal razrešiti, je odpadel. Ni se zavedal, da so že stari rekli: Signum stultissimi ingenii est derelinquere veritates certe probatas ob difficultates, quas non solvere potest. (Znamenje posebno neumnega duha je, če kdo zapusti trdno dokazane resnice zaradi težav, ki jih ne ve razrešiti.) Mesto, da bi hladno znanstveno raziskoval, se je pustil premagati težavam. Slab filozof je dokraja podlegel idejam, nasprotnim zdravemu razumu in krščanski filozofiji in že l. 1882. zapustil osnovne resnice krščanstva.

ZLOČINSKI VPLIVI SLABIH FILMOV

Ravnatelj kaznilnice v St. Galenu v Švici je v svoji kaznilnici statistično ugotovil, da pride 90% vseh mladostnih zločincev v ječo zaradi obiskovanja slabih filmov. Iz tega žalostnega dejstva se lahko učimo dvojega: kako silno so nam potrebni dobri in neoporečni filmi in kako upravičen je boj proti slabim filmom, ki tako kvarijo mladino in »vzgajajo« iz nje zločince in najslabše člane človeške družbe.

U P R A V A »B O R C E V«
prosi vse poverjenike, ki imajo na rapolago kaj izvodov 20., 21., 22. in 23. št. lanskega (IV.) letnika ali 1. in 2. letošnjega letnika, da jih nemudoma dostavijo upravi.

U p r a v a.

Blagoslov dogmatične nestrpnosti

Dogmatična nestrpnost Cerkve je svet obvarovala pred kaosom. Ta nestrpnost je postavila resnice v politiki, družini, družbi in religiji izven vsake diskusije. To so resnice, ki že zato niso podvržene diskusiji, ker so podlaga, na kateri se gibljejo vse diskusije. To so resnice, o katerih se ne sme niti za trenutek dvomiti, ne da bi se razum začel takoj majati in bloditi sem in tja med resnico in zmoto in ne da bi čisto zrkalo človeškega razuma postalo motno in obledelo. Zato tista človeška družba, ki je od Cerkve emancipirana, ne ve nič boljšega početi kot ubijati čas z brezplodnimi vsakdanjimi prepiri. Rezultat teh preprirov more biti spet samo še bolj popoln skepticizem, ker imajo ti prepiri za izhodišče popoln skepticizem. Cerkev in samo Cerkev se sme ponašati s svetim privilegijem, da vrši res rodovitno in uspešno diskusijo.

Donoso Cortés.

Lav na otokih

»Ali je to tvoja zadnja beseda?«

»Zadnja!«

Ogorčen Haraguro odide. Denar in čast, vse, kar gre prav za prav njemu, zahteva ta ropar zase.

Istočasno kot Kenbokovo pismo, gre tudi Haragurovo pismo v Sago. Pismo se glasi:

»Haraguro, samuraj v šogunovi službi, piše to pismo.

Visoki gospod! Kenboka ni, kakor trdi, ujel krščanskega bonca! Na šogunov ukaz sem ga zasledoval jaz prav v vode, ki spadajo v tvoje področje. V viharju sem izgubil vse ladje. Edino preostalo ladjo je Kenboka kakor ropar napadel, čeprav je moral videti, da so šogunovi vojaki. Mnoge je ubil, ostale pa na samotnem otoku izpostavil. Mene ima ujetega. Bil bi že mrtev, če me maščevanje ne bi sililo k življenju. Kenboka je za napad zaslužil smrt. Nato je po mojem naročilu ujel bonca. Tri njegove spremiljevalce je izpustil, čeprav so tudi ti za svoje zločine zaslužili smrt. Tudi s tem si je zaigral življenje. Sedaj pa zahteva nagrado za lov. Jaz pa zahtevam, da se pošlje plačilo meni in on preda šogunovemu sodišču, da bo prejel svojo zaslužen kazen, smrt!«

Kenboka piše o isti stvari, toda v drugačni luči:

»Kenboka, ki ti zagotavlja vdanost, ti poroča važne zadeve.

Imam ujetega krščanskega bonca, na čigar glavo je razpisana nagrada 200 majev. Pošlji denar s kakim slom, ki ti bo pripeljal ujetnika. Poleg tega je tu neki samuraj, ki je kot ronin v jamaguški službi. Srečal sem njegovo ladjo v hidenških vodah in ga ujel, da bi ti pokazal svojo zvestobo. Upiral se je. Njegovim ljudem sem vzel orožje in jih izpostavil. Bili so ronini, ki so pridli v tvoje področje. Če zahtevaš samuraja, ti ga bom prav tako poslal s tvojim slom. Naj se pred teboj zagovarja!«

GRAD NA OTOKU DO-SIMA

Že dolge tedne je padre-sama ujet na otoku Do-sima. Še vedno ni nikakega sporočila iz Sage. Njegova soba v najvišjem nadstropju je polna sonca in prijaznosti. Samo dva stražarja pri vratih ga venomer spominjata, da je ujetnik.

Akira pa se lahko prosto giblje. Mali ribiški otrok si je hitro pridobil srca vseh. Že na ladji se je spoprijateljil z vsemi mornarji. Saj je otrok morja in je šele prvič bil na džunki, ki mu je nudila toliko novega. S svojo radovednostjo ni dal ljudem miru. Stal je pri krmarju, pomagal pri obračanju jader, obdrževal kompas, prodrl v kuhinjo in gledal pri Kitajcu, ki je oskrboval to delo, v lonce. Kjerkoli je bil, je njegov nedolžni smeh prinesel veselje, tudi k padre-samu, kjer je vedno najrajši bil.

Tudi na Do-simi je bil povsod dobrodošel. Kenbokovi otroci so njegovi tovariši pri igri. Kmalu pozna skoraj po imenu hlapce in konje in najde v vsakem koticu kaj posebnega. Tudi svojo otroško ubogljivost povsod pokaže in močno ga žalosti, da se mu potem povsod smejejo. Padre-sama ga mora potem tolažiti. Da, padre-sama zna tako lepo pripovedovati o vseh rečeh, saj je doživel toliko nevarnosti in bil na tolikih potovanjih, da ob pripovedovanju mladeniču srce hrepeni po doživljajih. Pustili so mu toliko prostosti, ker je rekel, da bo vedno ostal pri padre-samu. Nekoč je celo izjavil, da hoče umreti z njim. Toda tudi nobene nevarnosti niso pričakovali od tega malega dečka.

Samo Haraguro ni zadovoljen z dečkovim prostostjo. Meni, da najbolje pozna malega premetenca. Vedno bolj ga vznemirja prijateljsko razmerje, ki prihaja tudi do duhovnika. In ne popolnoma po krivici pripisuje to ljubemu mladeniču. Vse, zlasti pa Kenboko, Haraguro močno zasovraži.

Kenboka namreč ravna z duhovnikom, kakor se mu zdi, da je zaradi njegovega plemenitega rodu dolžan. Vsak dan prihaja vsaj malo, da bi pozvedel za njegove želje, včasih se celo vsede ter posluša padre-samo, ko mu govori o svoji veri in o preganjanju. Najljubše pa je pomorščaku, če mu govori o svojih potovanjih proti zahodu, o Indiji, Afriki, Evropi, o kraljevskih dvorih, knežjih mestih in o večnem Rimu. Ponosen je bil Japonec, ko je zvedel, kako so veliki kralji in papeži, najvišji gospod v tistih močeh deželah, sprejeli japonske kneževiče, jih pogostili in obdarili.

Nekega dne pride končno sporočilo iz Sage. Toda niti Kenboka, niti Haraguro nista z njim zadovoljna, oba sta odločena, da ne bosta storila tega, kar jima ukazuje.

Sel je namreč prinesel kratko zahtevo, naj se mu bonec izroči. Nagrada pa se trenutno ne bo izplačala. Kenboka in Haraguro naj bi morala priti v Sago zagovarjati se zaradi zločinov, ki jima jih očitajo. Oba sta zaradi tega popolnoma razočarana. Oba takoj tudi uvidita, da sta obtožila drug drugega, zato njuno razmerje ni nič kaj prijazno.

(Dalje prihodnjič.)

Gorečnost slavne pisateljice

Slavna norveška pisateljica Sigrid Undset, ki je l. 1928 dobila Nobelovo nagrado, se je iz protestantizma bila vrnila v katoliško Cerkev. Kakor večina takih, ki jim katoliška vera ni bila položena že v zibelko, ampak so se morali zanjo boriti in prestati mnogo notranjih bojov in zunanjih žrtev, je tudi Undsetova odločna katoličanka. Živi med samimi protestanti na malem posestvu blizu mesteca Lillenhammer. Vsako nedeljo se pelje z vlakom pol drugo uro daleč k sveti maši. Vso Nobelovo nagrado je razdelila v dobrodelne namene. Ko so meščani zvedeli, kako je odklikovana, so sklenili, da ji prirede veliko slovesnost. Ko pa je Undsetova to zvedela, jih je prosila, naj tisti denar rajši razdele mestnim ubogim.

NEWTON O BOGU

Izaak Newton, veliki fizik, ni bil samo velik prirodoslovec, ampak tudi globoko veren mož. Trdno je veroval, da je Bog in da On svet vodi. O Njem je tako rekel:

»Ta lepa vez, ki medsebojno veže sonce, planete in komete, ni mogla nastati drugače, kakor po modrosti in volji neskončno modrega in vse-mogočnega Bitja. Četudi so te zvezde središče raznih sončnih sestavov, so vendar urejene po istem načrtu. Vse vodi eden, in to ne kot duša vseмирja, ampak kot gospodar sveta in radi te Njegove oblasti mu pravimo: Bog, Vsevladalec. Tolika raznovrstnost ustvarjenih bitij, prilagojena vsem krajem in vsem časom, more nastati le po volji modrega Bitja, ki nujno biva.«

KATOLISKA UNIVERZA V PEKINGU

Ena najvažnejših kulturnih ustanov v Kitajski je katoliška univerza v Pekingu, imenovana »Fu Yen«. Urejena je po ameriškem vzoru in ima 3 fakultete s 130 profesorji in 2306 učenci. L. 1938 so odprli še visoko šolo za dekleta in jih je že leta 1939 bilo 46. Preteklo leto je bil ustanovljen tudi muzej za etnologijo in priključen vseučilišču. Vseučilišče izdaja 7 časopisov.

Za to univerzo so lani ljubljanski bogoslovci nabrali v mesecu juniju, ko je bil mesečni misijonski namen: »Kat. univerze v misijonih«, čedno vsoto. Zaradi sedanjega težkega mednarodnega položaja denar se ni bil odposlan na Kitajsko in tako mis. pisarna v Ljubljani še vedno sprejema vsak, tudi najmanjši dar v korist te univerze.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).